

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **EUROICE food s. r. o.**, IČO: 29138442
sídlem Březhradská 148/3, 503 32 Hradec Králové
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Hajdučkem
sídlem Sluneční náměstí 2588/14, 158 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2023, č. j. 26232/23/5300-21443-707161,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2017 ve výši 525 000 Kč, a to platebním

výměrem ze dne 25. 6. 2021, č. j. 1376396/21/2701-52521-609298. Žalobci současně vznikla povinnost k úhradě penále ve výši 20 % z doměřené částky.

2. Správce daně žalobci neuznal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty uplatněný na základě daňového dokladu č. 7400000509 od společnosti Raiffeisenbank a. s., neboť žalobce neprokázal, že přijal poradenské služby od společnosti Raiffeisenbank a že tyto služby souvisely s jeho ekonomickou činností.
3. Proti platebnímu výměru žalobce podal odvolání, které žalovaný poté, co doplnil dokazování, zamítl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

4. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Úvodem shrnul, že v rámci daňové kontroly předložil dokument nazvaný *Investiční příležitost do unikátní distribuční sítě – projekt snowman – únor 2017*, z něhož vyplývá, že společnost Raiffeisenbank získala výhradní mandát na prodej části skupiny EUROICE Group SE, která byla tvořena žalobcem a společností Family Market. V tomto materiálu je popsán profil obchodních společností žalobce a Family Market (distribuční síť, informační systém a produktové portfolio, business plán). V materiálu je také uvedeno, že společnost Raiffeisenbank je jako finanční poradce společnosti EUROICE Group oprávněna důvěrně jednat se zájemci a je jediným kontaktním místem pro všechny potenciální kupující.
6. Žalovaný v odvolacím řízení doplnil dokazování tak, že si opatřil *smlouvu o poradenství* uzavřenou dne 11. 10. 2016 mezi Raiffeisenbank a společností EUROICE Group a *dohodu č. 2 ke smlouvě o poradenství* ze dne 15. 12. 2017 mezi Raiffeisenbank, EUROICE Group, Family Market a žalobcem. Ve smlouvě o poradenství se Raiffeisenbank zavázala poskytovat společnosti EUROICE Group služby v souvislosti s převodem těchto společností na kupujícího. Šlo o přípravu základního investičního prospektu, provedení tržního ocenění předmětu prodeje, přípravu informačního dopisu a jeho zaslání vybraným zájemcům, provedení analýzy trhu, vypracování komplexního prospektu předmětu prodeje, zastupování společnosti EUROICE Group vůči třetím stranám, vedení a udržování virtuálního *Data Roomu*, asistence při uzavírání smluv v rámci prodeje obchodního podílu včetně vyjednávání, zajištění bezpečného vypořádání prodeje obchodního podílu a zajištění výběrových řízení daňových poradců. Společnost EUROICE Group se ve smlouvě o poradenství mimo jednorázové odměny za poskytnutí služeb zavázala zaplatit ve prospěch Raiffeisenbank jednorázovou odměnu z podílu z prodeje v závislosti na hodnotě této transakce. Odměna byla přitom stanovena ve výši nejméně 2 500 000 Kč. V dohodě č. 2 se smluvní strany dohodly, že žalobce je ve smyslu § 1872 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“) zavázán plnit dle smlouvy o poradenství, a to tak, že pokud uhradí společnosti Raiffeisenbank částku ve výši 2 500 000 Kč, vzdává se tato společnost úhrady podílu z prodeje obchodního podílu dle smlouvy o poradenství.
7. Žalobce v odvolacím řízení tvrdil, že na základě plnění přijatého od Raiffeisenbank došlo k hloubkové prověrce jeho majetku, hospodaření s ním i jeho podnikatelského plánu. Ukázalo se ekonomicky nejvhodnější, aby došlo ke konsolidaci aktiv, a proto se žalobce rozhodl prodat soubor technologií. Tvrzení, že došlo k přijetí rozhodnutí o prodeji aktiv

- na základě informačního materiálu na úrovni obchodního vedení žalobce, navrhl prokázat výsledkem svědka J. J. Žalovaný svědeckou výpověď neprovedl.
8. Žalovaný napadené rozhodnutí postavil na závěru, že žalobce poradenství od celosvětově známé investiční banky přijal, zaplatil za něj 3 025 000 Kč, ale nepoužil jej pro ekonomickou činnost. Oproti tomu žalobce tvrdil a prokázal, že Raiffeisenbank posoudila životaschopnost jeho podnikání a na tomto podkladě přijal rozhodnutí prodat veškerá aktiva, neboť prodej podléhal DPH. Správce daně považoval za prokázané, že poradenství poskytnuté Raiffeisenbank se týkalo i žalobce, a to zejména na základě závěrů obsažených na str. 13 zprávy o daňové kontrole. Tím měl žalobce za prokázanou souvislost přijaté služby s jeho ekonomickou činností. V odvolacím řízení žalovaný bez návrhu doplnil dokazování o smlouvu mezi žalobcem a Raiffeisenbank. Naopak neprovedl důkaz k tvrzení žalobce, že soubor technologií na výrobu zmrzliny prodal společnosti Clauvia a. s. jakožto následek služby přijaté od Raiffeisenbank.
  9. Takový postup žalobce považuje za nezákonný. Žalobce od počátku tvrdil, že službu od Raiffeisenbank přijal a souvislost s jeho ekonomickou činností spočívá v tom, že technologie na výrobu zmrzliny prodal společnosti Clauvia a. s. Argument žalovaného, že žalobce v odvolacím řízení učinil nové tvrzení teprve poté, kdy žalovaný sám obstaral důkazní prostředky, které žalobce v rámci daňového řízení u prvostupňového správce daně nepředložil, ačkoliv byl k tomuto prvostupňovým správcem daně vyzván, je tak ničím nepodložený.
  10. Žalobce souhlasí s tím, že prokázání nároku na odpočet daně není pouze záležitostí dokladovou, ale je potřeba prokázat soulad stavu skutečného se stavem deklarovaným na daňovém dokladu. Nepochopení žalovaného však spočívá v tom, kdy má tuto povinnost žalobce. Žalobce namítl, že jej nestíhala povinnost prokazovat nic víc, než co předložil, protože na něj správce daně nepřenesl důkazní břemeno. Správce daně neuvedl žádné pochybnosti, ale jen tvrdil, že: „*K přijatému zdanitelnému plnění nebyl předložen důkazní prostředek o faktickém přijetí zdanitelného plnění.*“. Správce daně tak byl očividně přesvědčen, že důkazní břemeno je přeneseno na žalobce, aniž by představil jakékoliv zásadní pochybnosti. Příkaz správce daně k předložení smlouvy ovšem nesplňuje požadované zásadní pochybnosti. Žalobce proto namítl, že správce daně neunesl důkazní břemeno a neprokázal existenci zásadní pochybnosti o nesprávnosti evidencí.
  11. Žalobce splnil všechny podmínky pro nárok na odpočet daně. Prokázal přijetí služby od Raiffeisenbank, která je plátcem DPH, měl příslušný daňový doklad a navrhl výslech svědka (statutárního ředitele Clauvia a. s.) k prokázání skutečnosti, že přijaté plnění souvisí s prodejem svých aktiv jinému plátcí DPH, ze kterého byla řádně odvedena DPH na výstupu, a to v rámci své ekonomické činnosti. Žalovaný tím, že svědka nevyslechl, zapříčinil, že skutkový stav byl nedostatečně spolehlivě zjištěn. Svá tvrzení opírá také o rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 2. 2013 ve věci C-104/12, ze kterého ve své rozhodovací činnosti vychází rovněž Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudku ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Afs 356/2018 - 34.
  12. Na základě této judikatury žalobce tvrdí, že náklady na dotčené služby od Raiffeisenbank byly součástí jeho obecných výdajů. Jsou tedy prvkem spoluurčujícím cenu za prodej technologie na výrobu zmrzliny společnosti Clauvia a. s., a proto má nárok na odpočet DPH.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
14. K námitce, že správce daně neprokázal pochybnosti, odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Z té plyne, že povinnost prokázat nevěrohodnost, neúplnost, neprůkaznost či nesprávnost účetnictví nelze vykládat tak, že správce daně musí prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Správce daně není povinen prokázat, že se obchodní transakce neuskutečnila tak, jak to tvrdí daňový subjekt, či prokázat namísto daňového subjektu, jak se transakce uskutečnila. Pro unesení důkazního břemene správcem daně postačuje, když prokáže, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby.
15. Ve výzvě k prokázání skutečností správce daně uvedl, že na přijatém daňovém dokladu je uvedeno: „*Fakturujeme Vám dle smlouvy o poradenství VA 74 509 EUROICE food*“. Je tedy zřejmé, že předmět plnění je definován odkazem na tuto smlouvu a že bez znalosti smlouvy nelze určit, o jaké zboží či službu se jedná. Žalobce přitom přislíbil smlouvu, na kterou tento doklad odkazuje, doložit do 30. 9. 2020 společně s dalšími doklady. Žalobce ji však nedoložil a stejně tak ani žádný jiný důkazní prostředek. Nedoložení žádných podkladů na výzvu správce daně (kromě primárního daňového dokladu) žalovaný považuje za dostatečně relevantní důvod pro vznik pochybností o uskutečnění zdanitelného plnění, a to zejména za situace, kdy předmět plnění uvedený na primárním dokladu obsahoval pouze odkaz na žalobcem nepředloženou smlouvu. Pokud by žalobce splnil svou povinnost a doložil správci daně požadovanou smlouvu s Raiffeisenbank, mohl správce daně již ve výzvě k prokázání skutečností opřít své pochybnosti o její obsah. Takto byla pochybnost postavena na tom, že žalobce smlouvu nedoložil, ačkoliv to správci daně přislíbil. Opačný výklad by vedl k situacím, kdy by daňovým subjektům v průběhu daňové kontroly stačilo odmítnout doložit jakékoliv podklady nad rámec primárních dokladů.
16. Pokud by však neměl unést důkazní břemeno správce daně, unesl jej žalovaný v odvolacím řízení. Žalovaný po posouzení věci v odvolacím řízení přistoupil k doplnění dokazování a prostřednictvím výzvy k poskytnutí údajů ve smyslu § 57 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), si od společnosti Raiffeisenbank opatřil smlouvu o poradenství. Následně žalobce seznámil s pochybnostmi o splnění hmotněprávních podmínek uplatněného nároku na odpočet daně, neboť na základě smlouvy o poradenství došlo k prohloubení pochybností o tom, že žalobce zdanitelné plnění přijal a využil v rámci ekonomické činnosti.
17. Žalovaný dále uvedl, že není zřejmé, na základě čeho se žalobce domníval, že má správce daně za prokázanou souvislost poradenství s jeho ekonomickou činností.
18. Smlouvou o poradenství, která byla uzavřena dne 11. 10. 2016 mezi Raiffeisenbank a společností EUROICE Group, se společnost Raiffeisenbank zavázala poskytovat společnosti EUROICE Group i společnosti Family Market, služby související s převodem těchto společností na vybraného kupujícího. Žalobce nebyl smluvní stranou. V rámci dohody č. 2 ke smlouvě o poradenství sepsané dne 15. 12. 2017 se žalobce zavázal plnit dle smlouvy o poradenství uzavřené mezi Raiffeisenbank a společností EUROICE Group a to tak, že pokud uhradí společnosti Raiffeisenbank částku ve výši 2 500 000 Kč,

- vzdává se Raiffeisenbank podílu z prodeje obchodního podílu dle smlouvy o poradenství. Stěžejní je v dané věci to, že z dohody č. 2 vyplývá, že žalobce přistoupil k dluhu, který měla vůči společnosti Raiffeisenbank společnost EUROICE Group. Vznikla mu tedy povinnost uhradit sjednanou odměnu. Žalobce se ale tímto ujednáním nestal příjemcem plnění (poradenství od společnosti Raiffeisenbank).
19. Že by se žalobce stal příjemcem plnění z dané smlouvy, nebylo prokázáno ani jinými důkazními prostředky. Žalobce předložil opis emailové komunikace mezi jednatelem žalobce a osobou jednajícím za společnost Raiffeisenbank a dokument nazvaný *Investiční příležitost do unikátní distribuční sítě – projekt snowman – únor 2017*. Z obou písemností je zřejmé, že se netýkají výhradně žalobce, ale vztahují se k několika dalším daňovým subjektům. Nelze z nich tedy dovodit, že by příjemcem daného plnění byl žalobce. Stejně tak z předloženého účetnictví vyplývá, že v roce 2017 žalobce prodal pouze soubor technologií společnosti EUROICE, jejímž vlastníkem byla společnost Clauvia a. s., v níž byl statutárním ředitelem J. J. (jednatel žalobce).
  20. Pouhá skutečnost, že žalobce přistoupil ke splnění dluhu vůči společnosti Raiffeisenbank a tento dluh sám uhradil, nezakládá žádnou souvislost mezi takto vynaloženými finančními prostředky a přijetím plnění, ani jeho využití k ekonomické činnosti. Stejně tak neprokazuje, že náklady na dotčené služby byly součástí žalobcových obecných výdajů a jako takové jsou prvkem spoluurčujícím cenu prodeje technologií.
  21. Žalobce neprokázal, že by poradenství poskytnuté společností Raiffeisenbank společnosti EUROICE Group mělo jakoukoliv souvislost s ekonomickou činností žalobce. Objektivním obsahem plnění bylo poskytnutí služby společnosti EUROICE Group a společnosti Family Market ze strany Raiffeisenbank související s převodem těchto společností na vybraného kupujícího. Konkrétně se jednalo o přípravu základního investičního prospektu, provedení tržního ocenění předmětu prodeje, přípravu informačního dopisu a jeho zaslání vybraným zájemcům, provedení analýzy trhu, vypracování komplexního prospektu předmětu prodeje, zastupování společnosti EUROICE Group vůči třetím stranám, vedení a udržování virtuálního *Data Roomu*, asistence při uzavírání smluv v rámci prodeje obchodního podílu včetně vyjednávání, zajištění bezpečného vypořádání prodeje obchodního podílu a zajištění výběrových řízení daňových poradců. Žalovaný je tak přesvědčen, že napadené rozhodnutí je v souladu s žalobcem citovaným rozsudkem SDEU.
  22. Písemností ze dne 28. 7. 2023 žalobce seznámil s důvody, proč neprovedl svědeckou výpověď pana J. J. Žalobce sice navrhl výslech svědka z pozice statutárního orgánu společnosti Claudia, nicméně stěžejní je v dané věci to, že svědek je zároveň jednatelem žalobce. Výpověď fyzické osoby o záležitostech žalobce jako subjektu, jehož je tato osoba statutárním orgánem, nemůže být hodnocena v daňovém řízení jako výpověď svědka prokazující tvrzení tohoto subjektu. K tomuto závěru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 Afs 196/2019 - 55.
  23. K doplnění dokazování v odvolacím řízení podotkl, že odvolací řízení je ovládáno prvkem apelace. Limitem pro žalovaného co do rozsahu doplňování odvolacího řízení je zachování práv daňového subjektu v rozsahu, v jakém by je mohl uplatnit v řízení před správcem daně. K tomuto účelu slouží úprava obsažená v § 115 daňového řádu. Jejím smyslem je stanovit daňovému orgánu povinnost postupovat nepřekvapivě a poskytnout daňovému subjektu prostor k účinné obraně jeho práv. V průběhu odvolacího řízení

sdělil správce daně žalovanému, že společnost Raiffeisenbank zahrnuje sporné plnění do daňového přiznání a kontrolního hlášení. Žalovaný proto usoudil, že je pro komplexnost zjištěného skutkového stavu vhodné, aby si sám opatřil smlouvu o poradenství, kterou žalobce navzdory opakovaným výzvám správce daně nepředložil. Takový postup byl zcela v souladu s daňovým řádem.

24. K námitce, že žalobce od počátku tvrdil souvislost mezi přijatou službou a prodejem technologie na výrobu zmrzliny, žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že tuto argumentaci žalobce poprvé uvedl až v reakci na seznámení vydané žalovaným. V řízení před správcem daně žalobce předložil pouze e-mailovou korespondenci mezi Raiffeisenbank jako finančním poradcem a společností EUROICE Group a dokument *Investiční příležitost do unikátní distribuční sítě – projekt snowman – únor 2017*.

IV. Jednání

25. Krajský soud věc projednal dne 21. 3. 2024. Zástupce žalobce úvodem stručně shrnul obsah podané žaloby. Zdůraznil, že má za to, že v daňovém řízení žalobce prokázal souvislost přijatého poradenství s činností žalobce. Na základě přijatého poradenství došlo k hloubkové prověrce, auditu hospodaření žalobce, jejímž výsledkem byl investiční projekt – bezprostředně navazující rozhodnutí o prodeji technologie na výrobu zmrzliny. Žalobce tak unesl své důkazní břemeno a nárok na odpočet mu byl neuznán nezákonně. Žalovaný odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Dokazování nebylo prováděno. Závěrem strany setrvaly na svých již dříve vznesených návrzích.

V. Posouzení věci krajským soudem

26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
27. Žaloba není důvodná.
28. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že 2. 9. 2020 zahájil Finanční úřad pro Královéhradecký kraj u žalobce kontrolu DPH za zdaňovací období září 2017 až prosinec 2018. V rámci daňové kontroly provedl správce daně dokazování, jehož výsledkem bylo ve zdaňovacím období prosinec 2017 neuznání nároku na odpočet daně uplatněného žalobcem na základě daňového dokladu č. 7400000509 (základ daně: 2 500 000 Kč; DPH: 525 000 Kč; datum uskutečnění zdanitelného plnění: 18. 12. 2017) od společnosti Raiffeisenbank a. s., DIČ CZ699003154 (dále jen „Raiffeisenbank“). Důvodem neuznání nároku na odpočet daně byl závěr prvostupňového správce daně, že žalobce neprokázal splnění podmínek dle ust. § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále „zákon o DPH“), konkrétně neprokázal přijetí předmětného plnění a jeho použití pro svou ekonomickou činnost. Na základě tohoto závěru vydal správce daně dodatečný platební výměr, proti němuž žalobce podal odvolání. Žalovaný jako odvolací správní orgán před vydáním rozhodnutí o odvolání přistoupil ve smyslu ust. § 115 odst. 1 d. ř. k doplnění dokazování smlouvou o poradenství ze dne 11. 10. 2016, uzavřenou mezi Raiffeisenbank a EUROICE Group, a dohodou č. 2 ke smlouvě o poradenství ze dne 15. 12. 2017, uzavřenou mezi Raiffeisenbank, EUROICE Group, Family Market a žalobcem. Ve smlouvě o poradenství se Raiffeisenbank zavázala poskytovat společnosti EUROICE Group služby v souvislosti s převodem těchto společností na kupujícího. Společnost

EUROICE Group se ve smlouvě o poradenství mimo jednorázové odměny za poskytnutí služeb zavázala zaplatit ve prospěch Raiffeisenbank jednorázovou odměnu nejméně 2 500 000 Kč. V dohodě č. 2 se smluvní strany dohodly, že žalobce je ve smyslu § 1872 a násl. občanského zákoníku zavázán plnit dle smlouvy o poradenství, a to tak, že pokud uhradí společnosti Raiffeisenbank částku ve výši 2 500 000 Kč, vzdává se tato společnost úhrady podílu z prodeje obchodního podílu dle smlouvy o poradenství. Dne 15. 5. 2023 poté žalovaný seznámil žalobce s hodnocením nových důkazních prostředků získaných v doplněném řízení a současně ho vyzval, aby se k těmto skutečnostem vyjádřil, popřípadě navrhnul doplnění dalších důkazních prostředků. Na to žalobce reagoval podáním ze dne 15. 5. 2023, v němž navrhnul provedení svědecké výpovědi J. J., svého jednatele. S důvody neprovedení tohoto důkazního prostředku seznámil odvolací orgán odvolatele písemností doručenou dne 28. 7. 2023.

29. Podstatou věci je otázka, zda žalobce naplnil ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet DPH z přijatého zdanitelného plnění hmotněprávní podmínky podle § 72 a 73 zákona o DPH.

30. Podle § 72 odst. 1, odst. 2, odst. 5, odst. 7 zákona o DPH:

(1) Plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování

a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku,

b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku,

c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku,

d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo

e) plnění uvedených v § 13 odst. 7 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5.

(2) Daní na vstupu u přijatého zdanitelného plnění se rozumí daň uplatněná podle tohoto zákona

a) na zboží, které plátcovi bylo nebo má být dodáno, nebo službu, která mu byla nebo má být poskytnuta,

b) na zboží, které bylo plátcem pořízeno z jiného členského státu anebo dovezeno ze třetí země, nebo

c) v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b).

(5) Nárok na odpočet daně vzniká plátcovi okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající povinnost tuto daň přiznat.

(7) Plátce má nárok na odpočet daně v plné výši u přijatého zdanitelného plnění, které použije výhradně pro uskutečňování plnění uvedených v odstavci 1.

31. Podle § 73 zákona o DPH:

(1) Pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky:

a) při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad,

b) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil při poskytnutí zdanitelného plnění osobou povinnou k dani neusazenou v tuzemsku nebo jiným plátcem, anebo kterou plátce uplatnil při pořízení zboží z jiného členského státu, daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem,

c) při odpočtu daně při dovozu zboží, je-li plátce povinen tuto daň přiznat podle § 23 odst. 2 až 4, daň přiznat a mít daňový doklad,

d) při odpočtu daně při dovozu zboží, není-li plátce povinen postupovat podle § 23 odst. 2 až 4, vyměřenou daň zaplatit a mít daňový doklad, nebo

e) při odpočtu daně, kterou plátce uplatnil v případě plnění podle § 13 odst. 4 písm. b), daň přiznat a mít daňový doklad; nemá-li plátce daňový doklad, lze nárok prokázat jiným způsobem.

(2) Plátce je oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně nejdříve za zdaňovací období, ve kterém jsou splněny podmínky podle odstavce 1.

(3) Nárok na odpočet daně nelze uplatnit po uplynutí lhůty, která činí 3 roky. Lhůta pro uplatnění nároku na odpočet daně počne běžet prvním dnem měsíce následujícího po zdaňovacím období, ve kterém nárok na odpočet daně vznikl. Po uplynutí této lhůty je plátce oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, pokud

a) mu vznikla povinnost tuto daň přiznat, nebo

b) toto zdanitelné plnění použije pro účely plnění podle § 13 odst. 4 písm. b).

(4) Plátce, který má u přijatého zdanitelného plnění nárok na odpočet daně v částečné výši, je oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně u tohoto plnění nejpozději za poslední zdaňovací období kalendářního roku, v jehož některém ze zdaňovacích období mohl být nárok uplatněn nejdříve. Lhůta pro uplatnění nároku na odpočet daně podle odstavce 3 tím není dotčena. Lhůta podle věty první se neuplatní, pokud plátce má u přijatého zdanitelného plnění nárok na odpočet daně v krácené výši a vypořádací koeficient podle § 76 odst. 7 nebo 9 vypočtený z údajů za kalendářní rok, v jehož některém ze zdaňovacích období mohl být nárok uplatněn nejdříve, je roven nebo vyšší než 95 %, s výjimkou případu, kdy přijatým zdanitelným plněním je dlouhodobý majetek.

(5) Neobsahuje-li doklad pro prokázání nároku na odpočet daně všechny předepsané náležitosti daňového dokladu, lze nárok prokázat jiným způsobem.

(6) Převyšuje-li částka daně uvedená na přijatém daňovém dokladu výši daně, která má být uplatněna podle tohoto zákona, je plátce oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně jen ve výši odpovídající dani, která má být uplatněna podle tohoto zákona. Je-li částka daně uvedená na přijatém daňovém dokladu nižší, než která má být uplatněna podle tohoto zákona, je plátce oprávněn uplatnit nárok na odpočet daně jen ve výši odpovídající dani uvedené na daňovém dokladu.

32. Krajský soud se v hodnocení této základní otázky ztotožnil se závěry žalovaného. Protože smyslem soudního přezkumu není znovu opakovat argumentaci vyjádřenou v předchozích fázích řízení, případně hledat pro tutéž argumentaci nové formy, lze v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění odkazovat; tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci *Helle proti Finsku* (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS

752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12).

33. Krajský soud tedy v tomto duchu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shrnuje, že poradenství poskytnuté společností Raiffeisenbank mělo základ ve smlouvě o poradenství ze dne 11. 10. 2016, kterou spolu uzavřely společnosti Raiffeisenbank a EUROICE Group. Druhá jmenovaná společnost byla ve zkoumaném období mateřskou společností žalobce, jeho jediným společníkem. Předmětem smlouvy o poradenství bylo poskytování poradenství společnosti EUROICE Group a také společnosti Family Market, neboť poskytované poradenství mělo souvislost se změnou majetkové účasti v těchto osobách. Žalobce nebyl smluvní stranou uvedené smlouvy. Žalobce se dohodou ze dne 15. 12. 2017 zavázal plnit dle smlouvy o poradenství uzavřené mezi Raiffeisenbank a společností EUROICE Group tak, že pokud uhradí společnosti Raiffeisenbank částku ve výši 2 500 000 Kč, vzdává se Raiffeisenbank podílu z prodeje obchodního podílu dle smlouvy o poradenství. Žalobce tak přistoupil k dluhu, který měla vůči společnosti Raiffeisenbank společnost EUROICE Group. Krajský soud však souhlasí s žalovaným, že žalobce se tímto ujednáním (přistoupením k dluhu) nestal příjemcem plnění (poradenství) od společnosti Raiffeisenbank. To nevyplývalo ani z jiných důkazů (opisu emailové komunikace mezi jednatelem žalobce a osobou jednající za Raiffeisenbank, dokument *Investiční příležitost do unikátní distribuční sítě – projekt snowman – únor 2017*). Ani skutečnost, že žalobce nejen přistoupil ke splnění dluhu vůči společnosti Raiffeisenbank, ale tento dluh také následně sám uhradil, neznamená, že se stal příjemcem plnění podle smlouvy o poradenství, a neznamená bez dalšího ani souvislost výdaje s ekonomickou činností žalobce.
34. Pokud žalobce tvrdil, že žalovaný napadené rozhodnutí postavil na závěru, že žalobce poradenství od Raiffeisenbank přijal, zaplatil za něj 3 025 000 Kč, ale nepoužil jej pro ekonomickou činnost, pak toto tvrzení nemá oporu ve správním spise. Naopak, žalovaný vystavěl své rozhodnutí na základním předpokladu, že žalobce nebyl příjemcem žádného plnění od Raiffeisenbank. Neobstojí tak žalobní argumentace vystavěná na tom, že žalobce prokázal přijetí služby od Raiffeisenbank a splnil tak všechny podmínky pro odpočet DPH, neboť tato základní podmínka pro odpočet daně splněna nebyla. Souvislost vynaloženého nákladu na splnění dluhu za mateřskou společnost a jediného společníka může být dána, ale k oprávněnosti odpočtu DPH sama o sobě nepostačuje, není-li současně prokázáno přijetí zdanitelného plnění. Může být, že poradenství poskytnuté Raiffeisenbank se týkalo i žalobce (na základě plnění přijatého od Raiffeisenbank došlo k hloubkové prověrce jeho majetku, hospodaření, podnikatelského plánu, což vedlo k následné konsolidaci aktiv a prodeji souboru technologií), to však z žalobce nečiní příjemce zdanitelného plnění. Z tohoto důvodu by byl nadbytečné dokazování k tvrzení žalobce, že soubor technologií na výrobu zmrzliny prodal společnosti Clauvia a. s. na základě poradenství od Raiffeisenbank, neboť příjemcem tohoto poradenství jakožto zdanitelného plnění nebyl žalobce, ale jeho mateřská společnost EUROICE Group.
35. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce směřující k tomu, že na žalobce nebylo přeneseno důkazní břemeno.
36. Podle § 92 odst. 3 d. ř.:

Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.

37. Podle § 92 odst. 5 d. ř.:

Správce daně prokazuje

a) oznámení vlastních písemností,

b) skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce,

c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem,

d) skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti,

e) skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní,

f) skutečnosti rozhodné pro posouzení účelu právního jednání a jiných skutečností rozhodných pro správu daní, jejichž převažujícím účelem je získání daňové výhody v rozporu se smyslem a účelem daňového právního předpisu.

38. Žalobce namítl, že správce daně neprokázal existenci zásadních pochybností a nesprávnosti evidencí žalobce, pouze tvrdil, že k přijatému zdanitelnému plnění nebyl předložen důkazní prostředek o faktickém přijetí zdanitelného plnění. Toto žalobce nepovažoval za kvalifikované vyjádření pochybností správce daně. Krajský soud zde ovšem dal za pravdu žalovanému v tom, že na základě jeho dalšího procesního postupu, kdy v odvolacím řízení doplnil dokazování (prostřednictvím výzvy k poskytnutí údajů ve smyslu § 57 odst. 1 d. ř. si od společnosti Raiffeisenbank opatřil smlouvu o poradenství a navazující dohodu) a následně žalobce seznámil s pochybnostmi o splnění hmotněprávních podmínek uplatněného nároku na odpočet daně, lze uzavřít, že žalovaný kvalifikované pochybnosti vyjádřil. Doplnění dokazování v odvolacím řízení přitom samo o sobě nijak nezkracuje práva daňového subjektu, jde o postup zakotvený v ustanovení § 115 d. ř. Pokud je tedy na předmětném přijatém daňovém dokladu uvedeno: „*Fakturujeme Vám dle smlouvy o poradenství VA 74 509 EUROICE food*“, lze dát za pravdu žalovanému v tom, že předmět plnění je definován odkazem na tuto smlouvu a bez znalosti smlouvy nelze určit, o jaké zboží či službu se jedná. Pokud žalobce tuto smlouvu ani na výzvu orgánů finanční správy nepředložil, je to dostatečně relevantním důvodem pro vznik pochybností o uskutečnění zdanitelného plnění. Krajský soud konstatuje, že dokazování v daňovém řízení proběhlo v souladu se zákonem, byly provedeny důkazy potřebné ke zjištění stavu věci a orgány finanční správy hodnotily důkazy v souladu se zásadami správy daní, vyjádřenými zejména v § 8 d. ř. Krajský soud neshledal, že by v souvislosti s dokazováním byla práva žalobce jakkoli zkrácena.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Protože neshledal ani žádné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

40. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému, kterému by jinak

právo na náhradu nákladů řízení jakožto úspěšnému účastníkům řízení příslušelo, náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. března 2024

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu